

Il sale

(Ungheria)

C'era una volta un re che aveva tre figlie ormai grandi. Era molto vecchio e malato e perciò decise di dare in sposa tutte e tre le figlie e di dividere fra di loro le sue ricchezze.

Il re possedeva tre regni, ma nessuno di questi era uguale all'altro: uno era ricco di alberi e di greggi; uno era ricco di fiumi e di palazzi e il terzo era ricco di miniere e di pietre preziose. Come fare la scelta fra le tre figlie? A chi dare il suo regno più prezioso e più prestigioso? Pensa e ripensa, il re decise di dare il più bel regno a quella fra le tre che gli voleva più bene.

Le chiamò vicino a sé e chiese alla più grande:

-Dimmi, mia cara figlia, quanto mi vuoi bene?

-Ti voglio bene come la colomba al grano pulito – rispose la fanciulla.

-E tu, mia dolce figlia? – chiese alla seconda

- Caro padre, come al venticello nella calda e torrida estate.

- E ora chiedo a te – si rivolse alla più piccola – quanto mi vuoi bene?

- Caro padre, come gli uomini amano il sale! – rispose la piccola principessa

- Cosa dici, fanciulla incosciente – urlò il re, - se mi ami così poco non ti voglio più vedere, vai fuori dal mio regno!!

Inutilmente la ragazza si disperò e cercò di spiegare perché aveva risposto in quel modo.

Il re non volle sentire le sue ragioni e la cacciò in capo al mondo.

La principessa partì piangendo e si smarrì nel bosco. Visse per un anno in una grotta in compagnia degli animali mangiando quel che trovava: fragole, lamponi, more e noci....

Un giorno passò di lì il principe che viveva nel regno vicino; vide la bella principessa e s'innamorò di lei. Nonostante il suo vestito fosse sporco e la sua pelle segnata dal sole e dal freddo, la prese per mano e la portò nel suo palazzo.

Non aspettò un anno, neppure una settimana e nemmeno un giorno: i due giovani si sposarono subito.

Un giorno la ragazza, presa da una grande nostalgia per la sua famiglia, raccontò la sua storia al marito e gli chiese di poter rivedere suo padre:

Il principe allora disse:

-Farò io qualcosa per te e il cuore di tuo padre si ricrederà!

Detto fatto, scrisse una lettera al vecchio re, nella quale lo invitava a pranzo per il giorno dopo. Il vecchio re arrivò e il giovane re lo condusse nella stanza più bella del castello, dove la tavola era già imbandita per due persone.

Si sedettero a mangiare e i servi cominciarono a portare cibi squisiti, piatti meravigliosi, ma tutti assolutamente insipidi, senza traccia di sale.

- Che pranzo stupendo! Pensò l'invitato alla vista di tante leccornie.

Il vecchio re assaggiò la minestra, ma immediatamente la posò: non riusciva a mangiarla.

Prese un altro piatto che aveva un aspetto invitante, ma non sapeva assolutamente di nulla. E così tutti gli altri cibi. Subito dopo averli assaggiati, li lasciò sul tavolo intatti.

Alla fine non riuscì a trattenersi:

- Senti, figliolo, come mai i tuoi cuochi cucinano senza sale?

- In realtà, le altre volte cucinano sempre con il sale, mio signore, ma io ho sentito che a lei non piace il sale, perciò le ho ordinato di non metterne neanche un granello nei cibi.

- Hai fatto male, figliolo, perché io amo molto il sale. Da chi hai sentito che non mi piace?

In quel momento entrò la principessa, la figlia più piccola del vecchio re. Oh, com'era contento di vederla e di riabbracciarla! Già nel momento in cui l'aveva cacciata, si era pentito e da allora tutto il suo regno si era messo a cercarla. Il padre le chiese perdono e, da quel giorno, rimase a vivere nel palazzo della figlia.

A SÓ

(MAGYARORSZÁG)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öreg király, akinek volt három nagyobbcska leánya. Nagyon öreg és beteg volt már, így elhatározta, hogy mindhárom leányát férjhez adja és szétesztja köztük birodalmát.

A királynak három országa volt, de egyik sem volt olyan, mint a másik: az egyik fákban és nyájokban volt gazdag; a másikban sok-sok folyó és palota volt, a harmadik pedig bányáiról és drágaköveiről volt híres.

Hogyan tudna választani három leánya közül? Kinek adja legszebb, legértékesebb országát? Egyre csak törte a fejét, majd arra az elhatározásra jutott, hogy annak a leánynak adja legszebb országát, amelyik a legjobban szereti őt.

Magához hívta hát őket, és sorban megkérdezte tőlük, a legnagyobbal kezdve:

- Mondd, kedves leányom, hogy szeretsz engem?
- Mint a galamb a tiszta búzát – felelte a leány.
- És te, édes leányom? – kérdezte a középsőt.
- Úgy, édesapám, mint forró nyárban a szellőt.
- Most téged kérdezlek – fordult a legkisebbhez – te mennyire szeretsz?
- Úgy szeretlek, édesapám, ahogy az emberek a sót! – felelte a legkisebb királykisasszony.

- Mit beszélsz, te haszontalan leány – kiáltott a király – ha csak ennyire szeretsz, látni se akarlak többé, takarodj ki a birodalmamból!!

Hiába próbálta a leány kétségbeesve magyarázni, miért is adta ezt a választ.

A király meg sem hallgatta, világgá űzte leányát.

Elindult hát a királylány keservesen sírva és betévedt egy erdőbe. Egy évig élt egy odvas odúban, állatok társaságában, azt ette, amit talált: epret, málnát, szedret és diót...

Egy napon arra járt a szomszéd királyfi; meglátta a szép királykisasszonyt és beleszeretett.

Piszkos ruhája, naptól és hidegtől kikezdett bőre ellenére kézen fogta és palotájába vezette a leányt.

Nem vártak egy évet, egy hetet, de még egy napot sem: azonnal megesküdték.

Egy nap, családjára gondolva, a leány elmesélte férjének, mi történt, arra kérve őt, hogy engedje meg, hogy újra láthassa édesapját. A király ekkor így felelt:

- Majd én teszek róla, hogy édesapád szíve visszaforduljon!
- Ahogy ezt mondta, írt egy levelet az öreg királynak, melyben meghívta őt másnapra ebédre.

Amikor az öreg király megérkezett, a fiatal király palotájának legszebb szobájába vezette őt, ahol már meg volt terítve az asztal két személy részére. Amint leültek, a szolgák elkezdtek felszolgálni a finomabbnál finomabb fogásokat, de mind teljesen ízetlen volt, nyoma sem volt bennük sónak.

- Ez aztán az ebéd! – gondolta a vendég a sok finomságot megpillantva.

Az öreg király a szájába vett egy kanál levest, de le is tette a kanalat azonnal: nem tudta megenni. Megkóstolt egy másik, nagyon finomnak tűnő fogást, de az is teljesen ízetlen volt.

És az összes többi étel is.

Amint megkóstolta, ott is hagyta őket érintetlenül az asztalon.

Végül aztán nem bírta szó nélkül:

- Hallod-e, fiam, hogy van az, hogy a szakácsaid mindent só nélkül főznek?
- Az igazat megvallva, máskor mindig sóval főznek, de úgy hallottam, hogy felséges atyám nem szereti a sót, ezért megparancsoltam nekik, hogy ne tegyenek egy csipetnyit sem az ételekbe.
- Azt bizony rosszul tetted, fiam, mert hiszen én nagyon szeretem a sót. Ki mondta neked, hogy nem szeretem?

Ahogy ezt kimondta, belépett a királyné, az öreg király legkisebb leánya. Mennyire örült az öreg király, hogy újra láthatja és átölelheti! Már abban a pillanatban, hogy elzavarta őt birodalmából, megbánta tettét, és azóta is egész birodalma őt kereste. Édesapja bocsánatot kért leányától, és attól fogva együtt éltek leánya palotájában, amíg meg nem haltak.